

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 570/2025-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej LEGAL & CORP s. r. o., Gajova 11, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Co/9/2025-294 z 21. februára 2025 a postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 4. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu a nezávislý a nestranný súd podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na verejné prerokovanie veci v jej prítomnosti a základného práva na vyjadrenie sa k všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj svojho práva na spravodlivé súdne konanie a nezávislý a nestranný súd podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je v procesnej pozícii žalovanej stranou sporu vedeného na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. 10C/105/2023, v ktorom sa žalobca [REDAKOVANÉ], domáha vypratania nehnuteľnosti a zaplata 40 536 eur s príslušenstvom. Mestský súd uznesením č. k. 10C/105/2023-202 z 27. novembra 2024 žalobu odmietol s odôvodnením, že v predmetnom konaní absentovali podpisy oboch konateľov na splnomocnení udelenom právnomu zástupcovi, pričom táto vada žaloby napriek výzve súdu na jej odstránenie a poučení ho o následkoch neodstránenia tejto vady v stanovenej lehote, resp. do času rozhodnutia súdu, nebola odstránená. Z výpisu z Obchodného registra Mestského súdu Bratislava III, vložky číslo: 84928/B mestský súd zistil, že v mene žalobcu konajú a za spoločnosť

podpisujú konatelia spoločnosti, ktorými sú [REDAKOVANÉ], MBA, a [REDAKOVANÉ], spoločne. Plnomocenstvo udelené advokátskej kancelárii [REDAKOVANÉ] na zastupovanie žalobcu v predmetnom súdnom konaní bolo podpísané len konateľom [REDAKOVANÉ]. Absentujúci podpis jedného zo štatutárov žalobcu [REDAKOVANÉ], MBA, mestský súd vyhodnotil ako dôvod, pre ktorý ďalej nemôže pokračovať v konaní. K argumentácii žalobcu týkajúcej sa toho, prečo je z dôvodu kolízie záujmov konateľa [REDAKOVANÉ] so záujmami žalobcu (záujmom žalobcu je, aby žalovaná čo najrýchlejšie vypratala byt a nebytový priestor a vydala bezdôvodné obohatenie, čomu konateľ [REDAKOVANÉ] aktívne bráni a uprednostňuje záujmy svojej sestry pred záujmami spoločnosti, pozn.) na splnomocnenie právneho zástupcu v tomto súdnom konaní dostačujúci podpis iba jedného z konateľov (pána [REDAKOVANÉ]), mestský súd uviedol, že vzniknutú situáciu je možné riešiť podľa § 135a ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka uplatnením nároku na náhradu škody, resp. prichádza do úvahy aj vylúčenie spoločníka rozhodnutím súdu v zmysle § 149 Obchodného zákonníka a následná zmena spoločenskej zmluvy. Podľa názoru mestského súdu interpretáciou žalobcu by sa otvorili dvere pre neakceptovanie dohodnutého spôsobu konania štatutárneho orgánu, čo nie je žiaduce. Uviedol tiež, že ani právna argumentácia o aplikácii § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka nie je namieste, keďže toto ustanovenie upravuje zastúpenie (či už zákonné, alebo na základe plnej moci), pričom však konanie štatutárneho orgánu spoločnosti je osobným konaním právnickej osoby, teda obdobne, ako keď fyzická osoba koná sama za seba, takýmto konaním je v prípade právnickej osoby konanie štatutárneho orgánu. O zastúpenie, ktoré má na mysli § 22 Občianskeho zákonníka, ide v takom prípade, ak sa právnická osoba nechá zastúpiť, resp. ustanoví prokuristu, avšak ide o dva rozdielne inštitúty a analogická aplikácia § 22 Občianskeho zákonníka je vylúčená.

3. Proti uzneseniu mestského súdu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vzhľadom na zistený skutkový stav, poukazujúc na závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/177/2009 z 30. júna 2010, ako aj odlišného stanoviska ústavného sudcu Roberta Šorla pripojeného k uzneseniu ústavného súdu vo veci sp. zn. III. ÚS 302/2023, krajský súd uviedol, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď hodnotenie procesného úkonu (podanie žaloby) nepodrobil aj § 22 ods. 2 v spojení s § 116 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka je možné aplikovať aj na postavenie štatutárneho orgánu, pričom kvalifikovanie právneho úkonu ako kolízneho musí vychádzať z individuálneho posúdenia právneho úkonu a jeho zámeru. Dodal, že pri absencii výslovnej právnej úpravy, keď Obchodný zákonník ako *lex specialis* v danom prípade vlastnú právnu úpravu riešenia konfliktu záujmov medzi zástupcom a zastúpeným nemá, je nutné postupovať podľa čl. 4 ods. 1 a 2 základných princípov Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), a teda podporne aplikovať § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ďalej vyslovil svoj názor, podľa ktorého druhý konateľ žalobcu [REDAKOVANÉ], MBA, nie je oprávnený konať za žalobcu, keďže jeho záujmy (ako konateľa a blízkeho príbuzného žalovanej) a záujmy právnickej osoby (žalobcu) v konaní o vypratanie žalovanej z nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu a vydanie bezdôvodného obohatenia sú zjavne v konflikte, čo znamená, že podanie žaloby len jedným z dvoch konateľov za žalobcu proti žalovanej je v predmetnej právnej veci dané v zmysle § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Uzavrel, že s ohľadom na osobitosť prejednávanej veci (blízky vzťah druhého konateľa žalobcu so žalovanou a z toho vyplývajúci konflikt záujmov tohto konateľa a obchodnej spoločnosti)

absencia podpisu konfliktom dotknutého konateľa na plnej moci udelenej spoločnosťou advokátovi nemôže byť dôvodom na odmietnutie žaloby a odňatie možnosti žalobcu konať pred súdom. Zneužitie práva vo svoj vlastný prospech, resp. v prospech sebe blízkych osôb (čl. 5 základných zásad CSP) za existencie použiteľnej právnej úpravy (§ 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka) nemôže byť favorizované nad ústavou garantovaným právom na prístup k súdu, a preto, ak budú splnené ostatné procesné podmienky, po vrátení spisového materiálu súd prvej inštancie má vec riadne prejednať.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Proti napadnutému zrušujúcemu uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Tým, že krajský súd už vyslovil právny záver, ktorý súdu prvej inštancie vzhľadom na viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 2 CSP neumožňuje ani skúmať rozpor záujmov a aplikáciu § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď konštatoval, že rozpor záujmov druhého konateľa žalobcu pána [REDAKOVANÉ] je v konaní daný, zasiahol do dvojinštančnosti konania a vydal prekvapivé rozhodnutie, ktorým rozhodol o časti sporu prvýkrát v konaní. Krajský súd svojím konaním znemožnil žalovanej sa brániť na ďalšej inštancii v konaní v časti stretu záujmov medzi pánom [REDAKOVANÉ] a žalobcom. Vzhľadom na to, že samotný krajský súd poukázal na judikatúru, podľa ktorej zastúpeniu (a teda aj aplikácii § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka) nebráni samotná možnosť rozporu medzi záujmami zástupcu a zastúpeného, ale len existencia takéhoto rozporu, ak sa nestotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že aplikácia § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka je vylúčená a má sa rozpor záujmov skúmať, toto mal preskúmať prvýkrát súd prvej inštancie a na tento účel vykonať dokazovanie. Krajský súd nedal možnosť sťažovateľke vyjadriť sa, konať v jej prítomnosti ani predložiť a navrhnúť dôkazy vo vzťahu k tomu, že žiadny konflikt záujmov neexistuje. Konflikt záujmov nebol riadne preskúmaný a jeho konštatovanie len na základe príbuzenského vzťahu nestačí. Bez zrušenia napadnutého rozhodnutia tak porušenie základných práv sťažovateľky nie je možné napraviť.

b) Namieta zaujatosť sudkyne odvolacieho súdu JUDr. Michaely Frimmelovej, ktorá je sestrou bývalej dlhoročnej partnerky pána [REDAKOVANÉ] pani [REDAKOVANÉ]. Podľa vyjadrenia sťažovateľky je JUDr. Frimmelová bežne vylúčená v konaniach, v ktorých vystupuje pán [REDAKOVANÉ] (napr. v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 4Ncb/3/2020). V tomto konaní je síce žalovanou sťažovateľka, sestra pána [REDAKOVANÉ], avšak krajský súd rozhodol o konflikte záujmov pána [REDAKOVANÉ] so žalobcom, a teda *de facto* JUDr. Frimmelová rozhodovala o pánovi [REDAKOVANÉ], proti ktorému sa sama v inom konaní namieta ako zaujatá. Pre bývalé blízke rodinné väzby JUDr. Frimmelovej s rodinou [REDAKOVANÉ], ktorých konanie sa v prejednávanej veci posudzuje, sa JUDr. Frimmelová objektívne javí ako zaujatá.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a základného práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti sťažovateľky a základného práva na vyjadrenie sa k všetkým vykonávaným dôkazom (čl. 48 ods. 2 ústavy)

uznesením krajského súdu, ktorým zrušil uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým bolo rozhodnuté o odmietnutí žaloby.

6. V súvislosti s napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd konštatuje, že osobitosťou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je skutočnosť, že smeruje proti zrušujúcemu rozhodnutiu všeobecného súdu, čo znamená, že civilné konanie vo veci sťažovateľky na všeobecných súdoch ďalej pokračuje. V danom prípade teda ešte nejde o konečné rozhodnutie, ktorého dôsledkom by bolo právoplatné skončenie veci. Inak povedané, sťažovateľka sa usiluje o kasáciu kasácie.

7. Ústavný súd už v minulosti v obdobných prípadoch (napr. II. ÚS 339/2019, III. ÚS 305/2020, II. ÚS 76/2021, II. ÚS 466/2023) odmietol pre nedostatok právomoci ústavne sťažnosti proti kasačným rozhodnutiam súdov, kde vyslovil názor, že ústavná sťažnosť smerujúca proti kasačnému rozhodnutiu je podaná predčasne, keďže v takýchto prípadoch má sťažovateľ možnosť v ďalšom štádiu konania pred všeobecným súdom uplatniť ochranu označených práv aj svoju argumentáciu o skutkovej a právnej stránke veci, z čoho vyplýva, že má ešte k dispozícii iný prostriedok ochrany práv, ktorých porušenie namieta vo svojej sťažnosti (m. m. I. ÚS 167/2012, III. ÚS 38/2013, I. ÚS 214/2014, III. ÚS 251/2018).

8. Úlohou ústavného súdu je v zásade posúdiť, či je konanie pred všeobecným súdom spravodlivé ako celok (pozri tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Komanický proti Slovenskej republike zo 4. 6. 2002, č. 32106/96, bod 47). To je v zásade možné až po jeho definitívnom skončení. Povinnosť chrániť základné práva totiž majú aj všeobecné súdy a až v prípade, keď v tejto úlohe zlyhajú, môže do ich činnosti zasiahnuť ústavný súd. Tento vzťah je vzťahom subsidiarity (IV. ÚS 79/2020). Ústavný súd preto spravidla nepristupuje k prieskumu zrušujúcich rozhodnutí odvolacích súdov a nezasahuje do prebiehajúceho, ešte neskončeného konania pred všeobecnými súdmi (II. ÚS 562/2018, II. ÚS 406/2018, III. ÚS 481/2017, IV. ÚS 629/2021). Takýto prieskum je pripustený len veľmi výnimočne, a to v situácii, keď dôvody na tento krok sú natoľko závažné, že sa blížia zmätočným záťažiam konania, čím znehodnocujú ďalšie konanie, alebo ak by išlo o veľmi pevnú hmotnoprávnu pozíciu preskúmaného kasačného rozhodnutia (IV. ÚS 602/2020). Môže ísť aj o situáciu, keď by namietané pochybenie zaťažilo celý ďalší proces takou zásadnou vadou, ktorá by už nebola reparačiteľná v ďalšom konaní, napr. formulovaním ústavne nekonformného záväzného právneho názoru na riešenie veci, ktorý súd nižšej inštancie nemôže nerešpektovať, hoci by sám mal pochybnosti o jeho zlučiteľnosti s ústavným poriadkom (III. ÚS 46/2013, I. ÚS 227/2018, I. ÚS 538/2020, I. ÚS 505/2024). V prípadoch, keď je možné jednotlivé nekorektné postupy alebo pochybenia reparaovať v neskorších štádiách konania a rozhodovania, je nevyhnutné rešpektovať princíp subsidiarity a nezasahovať do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov (IV. ÚS 232/2022, II. ÚS 485/2023).

9. Nosná argumentačná báza sťažovateľky odôvodňujúca neústavnosť napadnutého uznesenia krajského súdu, a tým aj nevyhnutnosť zásahu ústavného súdu, je založená na presvedčení sťažovateľky, že vysloveným právnym záverom o potrebe aplikácie § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka na vec sťažovateľky krajský súd zasiahol do dvojinstančnosti konania, keďže vzhľadom na viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 2 CSP súd prvej inštancie nebude môcť skúmať rozpor záujmov a aplikáciu § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

10. Po preskúmaní argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti, vychádzajúc z povahy kasačného rozhodnutia a už uvedených východísk, sa ústavný súd zameril na posúdenie, či v danej veci nejde

o rozhodnutie spôsobilé výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv sťažovateľky.

11. Z obsahu napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd zrušil uznesenie mestského súdu z dôvodu, že mestský súd nesprávne odmietol skúmať okolnosť konfliktu záujmov medzi žalobcom a [REDAKOVANÉ], MBA, ako jedným z dvoch konateľov žalobcu v kontexte § 116 a § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom je potrebné prisvedčiť sťažovateľke, že krajský súd v napadnutom uznesení zároveň vyslovil pre mestský súd záväzný právny názor (§ 391 ods. 2 CSP) týkajúci sa právneho posúdenia toho, či v predmetnej veci z dôvodu (ne)existencie konfliktu záujmov medzi konateľom právnickej osoby a touto právnickou osobou v zmysle § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka je druhý konateľ žalobcu [REDAKOVANÉ], MBA, oprávnený konať za žalobcu s následkom podania žaloby len jedným z dvoch konateľov. Aj keď sa z uvedeného môže javiť, že krajský súd „zavrel dvere“ pred posúdením otázky splnenia náležitosti žaloby, dôsledkom právoplatnosti napadnutého uznesenia krajského súdu je vrátenie veci súdu prvej inštancie, teda opätovné otvorenie civilného sporového konania na prvej inštancii. V rámci neho má sťažovateľka ako sporová strana k dispozícii priestor na uplatňovanie skutkovej a právnej argumentácie k otázkam poskytovanej súdnej ochrany v plnej šírke.

12. Vo vzťahu ku krajským súdom vyslovenému právnemu záveru, v zmysle ktorého vzhľadom na zistený konflikt záujmov medzi žalobcom a jedným z jeho konateľov, ktorý plnú moc na zastupovanie žalobcu v predmetnom spore neudelil, je podanie žaloby len jedným z dvoch konateľov za žalobcu proti žalovanej v predmetnej právnej veci dané v zmysle § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ústavný súd uvádza, že krajský súd svoj právny názor náležite odôvodnil (body 19 – 30 napadnutého uznesenia), keď poskytol pre svoj právny názor jasné a zrozumiteľné dôvody podporené právnymi závermi vyslovenými najvyšším súdom v rozhodnutí, z ktorého citoval. Uznesenie krajského súdu z hľadiska rozsahu a kvality jeho odôvodnenia spĺňa podľa názoru ústavného súdu ústavnoprávne požiadavky, ktoré sú naň kladené, a preto ho ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľné.

13. V ďalšom priebehu konania sťažovateľke zostáva zachovaná možnosť sa procesne relevantným spôsobom podieľať na doplnení alebo opakovaní dokazovania. Nie je vylúčená ani možnosť ďalšieho opakovania a doplnenia dokazovania odvolacím súdom. Ťažiskový právny názor, ku ktorému sa viaže kasačná záväznosť, môže byť predmetom preskúmania všeobecnými súdmi v rámci následných štádií konania v predmetnej právnej veci. Napokon aj samotný krajský súd je oprávnený svoje právne názory právne modifikovať vo svojom prípadnom ďalšom rozhodnutí v tejto veci (rovnako IV. ÚS 167/2023).

14. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že vo veci sťažovateľky nejde o prípad vyslovenia takého záväzného právneho názoru odvolacím súdom, ktorým by bolo vopred záväzne predurčené rozhodnutie mestského súdu o merite veci spôsobom, ktorý by v budúcnosti (napr. aj z hľadiska prípadného neskoršieho ústavnosúdneho prieskumu meritórneho rozhodnutia) mal neodstrániteľné následky. Je iba v kompetencii mestského súdu, aby sa v ďalšom konaní s právnym názorom krajského súdu prezentovaným v jeho zrušujúcom rozhodnutí vysporiadal tak, že vec posúdi v súvislosti so skutkovými okolnosťami daného prípadu a súčasne so zreteľom na účel

civilného sporového konania, ktorým je v zmysle čl. 2 CSP poskytnutie spravodlivej a účinnej ochrany ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov.

15. Podľa názoru ústavného súdu preto s prihliadnutím na dosiaľ uvedené a konkrétnu argumentáciu sťažovateľky nie je napadnuté uznesenie krajského súdu rozhodnutím spôsobilým výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľky. V aktuálnom procesnom štádiu konania pred súdom prvej inštancie neprichádza do úvahy pri rešpektovaní princípu subsidiarity, z ktorého vychádza čl. 127 ods. 1 ústavy, uplatnenie právomoci ústavného súdu, keďže o veci sťažovateľky bude ďalej prebiehať konanie pred všeobecnými súdmi, pričom sťažovateľka bude v ďalšom priebehu konania disponovať účinnými právnymi prostriedkami na ochranu svojich práv. Inak povedané, sťažovateľka sa bude môcť dožadovať súdnej ochrany svojich v ústavnej sťažnosti označených práv a v plnom rozsahu uplatniť všetky argumenty, ktorými podporuje svoju ústavnú sťažnosť.

16. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, podľa ktorej v odvolacom konaní rozhodovala zaujatá sudkyňa, ústavný súd uvádza, že zo skutkového stavu predostretého sťažovateľkou, ale ani z listinných dôkazov, ktoré ústavnému súdu predložila, nevyplýva, že by postupom podľa § 52 a nasl. CSP namietala zaujatosť sudkyne JUDr. Frimmelovej, a to po tom, ako jej vec bola v dôsledku podaného odvolania predložená na rozhodnutie krajskému súdu. Hoci krajský súd nevykonal pojednávanie (v dôsledku čoho sťažovateľka nemala možnosť osobne zistiť, že v senáte zasadá aj sudkyňa JUDr. Frimmelová), nič jej nebránilo získať informáciu o tom, ktorý senát krajského súdu bude v jej veci rozhodovať, ako aj o tom, kto sú členovia tohto senátu. Prítom bolo v eminentnom záujme sťažovateľky prostredníctvom civilnej kancelárie krajského súdu a aktuálneho rozvrhu práce krajského súdu (prístupného na internete) tieto skutočnosti zistiť, a to práve pre účely posúdenia, či niektorý zo zákonných sudcov by nemal byť v dôsledku zaujatosti z konania a rozhodovania vylúčený. Z ústavnej sťažnosti nevyplýva nijaké vysvetlenie, prečo sama sťažovateľka jej zaujatosť nenamietala.

17. V uvedených súvislostiach považuje ústavný súd za podstatné, že sťažovateľka bola v rámci konania vedeného na mestskom súde a na krajskom súde zastúpená advokátom ako kvalifikovaným právnym zástupcom, ktorý mal spomínané rozhodujúce súvislosti predvídať a konať primeraným spôsobom zabezpečujúcim ochranu označených práv sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru.

18. Možno tak dospieť k záveru, že sťažovateľka nevyčerpala námietku zaujatosti sudkyne JUDr. Frimmelovej v odvolacom konaní ako účinný právny prostriedok priznaný jej Civilným sporovým poriadkom na ochranu jej označených práv. Zakladá to vo svojich dôsledkoch neprípustnosť ústavnej sťažnosti v tejto časti.

19. Sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukazovala), že námietku zaujatosti sudkyne JUDr. Frimmelovej neuplatnila z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a preto ani neprichádzal do úvahy prípadný možný postup ústavného súdu podľa § 132 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

20. Vyhodnotiac všetky už uvedené skutočnosti, ústavný súd konštatuje, že napriek argumentom sťažovateľky nezistil v danej veci dôvody na pripustenie výnimky zo zásady nevstupovať

do rozhodnutia súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie súdu nižšej inštancie. Potenciálne poskytnutá ochrana práv sťažovateľky ústavným súdom by tak bola v tomto štádiu konania predčasná, keďže ústavný súd, zohľadňujúc princíp subsidiarity, poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní uplatnením zásady *ratione temporis* odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie, ako aj podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť.

21. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. októbra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu